

DIRECTOR:
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

Unitatea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an 200 Lei
Pe 6 luni 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Sufletul care ne trebuie

Spiritul: element hotărîtor în toate — Războiu și suferințe — Calea
spre înălțimi — Mai multă îndrăzneală!

de prof. DUMITRU NEDA

Legea prinsă în formula axiomatică: Mens agitat molem, stăpânește suverană pe toată scara creațiunii, dela aștri până la atomi și dela ingeri până la infusorii. Spiritul este care dă viață, pune materia în mișcare, o modelează, tinde spre scopuri ce-i scapă cutotul acesteia, încadrând în aceeași armonie universală toate forțele și toate acțiunile, conștiente și inconștiente, ale cerului și ale pământului. Kosmosul în miniatură, omul, cu amestecătura lui de lut și suflet, cade sub stăpânirea aceleiași legi ce nu cunoaște abatere: are și el lipsă de-un spirit stăpânitor care să-l întărească. Altfel îl învăluie întunerecul, îl înghite haosul. Creștinul așisderea. Și pentru aceasta să nu se întâmple, i-s'a trimis putere specială de sus. Putere ce, începând cu ziua celor dintâi Rusalii, n'a încetat și nu va înceta până la sfârșitul veacurilor să lucreze în Biserica Domnului, călăuzind, luminând, îmbărbătând, susținând și oțelind toate bunele voințe ce va întâmpina în sânul ei, pregătind, astfel, în taină toate biruințele spirituale câte s'au înregistrat, cu sfântă mândrie, de istoria bisericii, și se vor mai înregistra. Și toate, incomparabil mai multe, câte sunt trecute pe răbojul celor cunoscute numai Atotștiutorului.

Intrați în moștenire apostolică, trebuie să muncim cu suflet apostolic. Cu încredere și îndrăzneală apostolică. Idealul nostru e Petru și cei împreună cu dânsul cari, plini de Spiritul Sfânt, părăsesc ascunzișul zilelor de teamă și vestesc, mai apoi, întregii lumi cunoscute de ei, noul crez al mântuirii cu așa avânt năvalnic încât, la săvârșirea lor sălnică din viață, se poate spune că în tot pământul ieșise vestirea lor și la marginile lumii graiurile lor. Și căți n'au acest ideal nu sunt de-ai noștri chiar de-ar petrece între noi și chiar treptele cele mai de cinste de le-ar cuprinde. Sunt forme goale cari nu acopăr nimic, dacă nu drapează urciunea pustiirii.

Fortia aggredi et sustinere! Aceasta-i deviza luptătorilor în rândurile oștirii Spiritului. Curaj pentru atacuri redutabile și pentru suportarea oricăror suferințe, totdeauna pe buze cu ruga Iuditei: Stăpâne Doamne, întărește-mă pentru ceasul acesta: iată cheia cuceririlor apostolice! Pe calea aceasta au mers toți biruitorii preamăriți de pietatea creștină și numai aceasta este deschisă și acum și rămâne și în viitor tuturor celor ce vor fi în vre-un chip spre zidirea Bisericii Domnului și mândria creștinătății.

Clipita de azi lucrează în vederea trium-

fului de mâine. Picurii tot strop cu strop dau al mărilor potop. În vederea celor ce o să fie trebuie să stăpânim momentul, folosindu-i întreg aportul întru formarea personalității noastre. Asta înainte de toate, personalitatea fiind temelul atât al isbânzilor cât și al prăbușirilor. Marele îndrumător al vieții se îngrijește de materialul necesar la ridicarea și împodobirea clădirii noastre duhovnicești. Întreprinderi primejdioase, eforturi la aparență neroditoare, ispite îndelungate, uscăciune spirituală, eșecuri, plictiseală, prigoniri, bătălii, boale, poticneli, — totul e potrivit de așa cât să ne fie de ajutor în străduința noastră spre înălțimi. Atârna dela noi să înălțăm un templu mareț în care să răsună melodiile cerului ori să ne stingem, nevolnici, între dărâmături de bordeie abjecte.

Decât că nestrămutată ni-e credința: Cu noi este Dumnezeu și această credință ce a umplut singurătățile cu sihastri, mănăstirile cu monahi, lumea cu fecioare, apostoli și mucenici, caută să ne deie și nouă tăria de lipsă în mijlocul năcazurilor ce ne împresoară foarte. Cele două imperative categorice ale vieții noastre: sfințirea proprie și printr'asta sfințirea turmei noastre credincioase și readucerea oițelor rătăcite ale neamului la singurul și acelaș staul al adevăratei biserici, nu-i lertat să le pierdem o singură clipită din vedere. Cobille să nu ne spăimânte. Nici „înțelepciunea“ rentierilor comozii a patimilor și umilirii lui Hristos să nu îngăduim să ne molipsească. Catastihul pe care-l cetim cu drag e acela al luptelor și patimilor Sf. Pavel: „Întru ostenele mai mult (ca alții), în bătăi peste măsură, în temniță, în morți de multeori; .. în călătorii adeseori, cu primejdii pe ape, în năcazuri dela tâlhari, în năcazuri dela neamul meu, .. în nevoi în cetăți, în nevoi în pustie, cu primejdii în mare, în nevoi între frații mincinoși; în ostenele și supărare, în privegheri de multeori, în foame și în sete, în posturi de multeori, în frig și în golătate“. Aceasta-i Magna Charta apostolice. Și aceasta singură ne poate sluji și nouă de îndreptar în acțiunea de mântuire întreprinsă de biserica ai cărei slujitori ne mărturisim a fi. Cei cari s'au apropiat de jertfelnicul celui Răstignit mânași de alte gânduri și dorinși, aceia nicicând n'o să înțeleagă însă pe apostolul neamurilor, nici n'o să prindă sugestia vorbeii lui inspirate: Că nu ni-s'a dat nouă spiritul temerii.

Să compătîmim acești intruși în staulul Domnului dacă, neavând drept și putere, nu putem curăți biserica de ei, și să ne sporim

încrederea în Stăpânul cărui-a-i slujim, repetând des cuvântul prorocului-rege: Și de se vor scula oștiri împotriva mea, nu mă voi înfricoșa. Acesta-i, după măestrul vieții spirituale, primul mijloc pentru câștigarea virtuții tăriei. Al doilea fiind privirea în față a primejdiilor și năcazurilor ce pot să se abată în viitor asupra noastră. Tela praevisa minus nocent. La care este a se adauge, în locul al treilea, obișnuința, zi de zi, cu răbdarea creștinească a tuturor micilor și marilor mizerii ce vin asupra noastră și fără să le căutăm, drept pildă slujindu-ne Mântuitorul, meditația de zi și de noapte asupra vieții Lui ajutându-ne să ne ridicăm pe culmile iubirii ce se întrebă extaziată: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Năcazul, sau strîmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau golătatea, sau primejdia, sau sabia?“ Pentru ca să răspundă sigură de sine, neclătită, biruitoare: „Nici moartea, nici viața, nici ingerii, nici căpeteniile, nici puterile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncul, nici orice altă făptură nu poate să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, carea este în Hristos Isus Domnul nostru“. Iar când s'a ajuns aici, s'a ajuns pe piscurile înspre cari ne cheamă Stăpânul și ne saltă Mireasa Domnului cu toate tainele sale.

Atmosfera de sfinte inspirații a octavei Pogoririi Spiritului Sfânt e din cale afară propice reculegerii sufletești. Să nu treacă fără a ne reface duhovnicește de așa, încât să fim unelte potrivite în mână împăratului cerese pentru a răspândi pe pământ împărăția lui Dumnezeu. Fiat, fiat!

Sărbătorirea pâr. Dr. Ioan Coltor la Blaj. A doua zi de Rusalii, după un vechiu obicei, dl dr Coltor, a venit la biserica parohială, ca în calitate de delegat a I. P. Sf. Dn Mitropolit, să pontifice sf. slujbă. Lume multă, atrasă și de faptul numirii dlui Coltor de Ministru subsecretar de stat, umplea puțin încăpătoarea biserică.

După terminarea sf. slujbe, în decursul căreia Dsa a predicat cu multă căldură despre a treia persoană din dumnezeire, — pâr. protopop A. C. Domșa i-a adresat în numele credincioșilor din Blaj, o scurtă dar însuflețită alocuție, care a emoționat pe ascultători. „De ministru! — începe Sf. Sa, — voia celor Mai mari a fost ca DV. să Vi-se încredințeze postul de subsecretar de stat la ministerul muncii și al ocrotirilor sociale, unde aveți un cât mai estins câmp de activitate pentru ajutorarea celor lipsiți și îndrumarea spre bine a celor oropsiți de soartă.

„Distincția aceasta — a spus Sf. Sa, — poate fi înaltă în fața lumii, dar pentru DV. nu este decât o binemeritată răsplată pentru prețioasele servicii, pe cari le-ați adus acum de un lung șir de ani pentru prospera-

rea neamului și consolidarea patriei, atât de scumpe inimilor noastre ale tuturor.

„Bucuria noastră a credincioșilor acestei parohii păzite de Dumnezeu, e cu atât mai mare, cu cât DV. nu sunteți numai concetățeanul nostru, fără sunteți sânge din sângele nostru, vlăstar de meseriaș, răsărit din pătura cinstită a clasei mijlocii.

„Și noi, credincioșii acestei parohii, cari am avut de atâtea ori fericitul prilej să ascultăm cuvintele pline de miere și de înalte învățături creștinești, cari ne-au sguđuit inimile și ne-au umplut ochii de lacrimi, — simțim azi o nespūsă bucurie.

„Mulțumitori Maj. Sale Regelui, care Va întărit în această vrednicie, unim glasurile noastre întru a Vă pofti: multă tărie, sănătate și viață lungă! Să trăiți cu bine!”

Ultimele cuvinte ale p. protopop au fost acoperite de aclamațiile des repeșite ale numeroasei asistențe.

P. Coltor mulțumind vorbitorului pentru călduroasele cuvinte ce i-a adresat din prilejul numelui sale ca subsecretar de stat, constatând, că acesta e primul caz, că un preot unit din Blaj se ajungă la această vrednicie, se pleacă în fața volii celor mai mari și se va mizui să-și facă datoria pe deplin.

Se oprește asupra faptului, că e fiu de meseriaș din localitate, și în palpitante cuvinte descrie viața de lipsă, cu care a avut să lupte întreaga familie, după ce boala a împiedecat pe tatăl său, să-și mai poată continua meseria de tipograf. Aceste cuvinte au emoționat mult pe credincioși, mai ales prin faptul că în asistență se găsea și bătrâna mamă a Dlui Ministru.

Mulțumește tuturor pentru viua simpatie, de care e încunjurat și făgăduiește, că va fi gata totdeauna să vină în ajutorul celor ce vor cere ajutorul.

Aclamațiile se repeșesc din nou și-l însoțesc până ce părăsește grădina bisericii.

Aceste clipite, pline de emoție și de sinceră și caldă insuflețire vor rămâne multă vreme neșterse din inimile celor prezenți.

Să ne organizăm!

— Apel către preoțimea română unită —

Toată lumea se sbate în vâltoarea cumplită crize de azi: individul, întregii categorii sociale, și statul. Cei mai greu loviți sunt, fără îndoială, micii și numeroșii funcționari ai statului, cari trăesc din salariile lor mereu reduse și cu mari întârzieri plătite. Aceștia, hărțuiți și zilnic încolțiiți de asprele și neînduratele nevoi ale existenței, se plâng, se agită, strigă și amenință ca, în cele din urmă să reacționeze. Mizeria și reacțiunea corpului didactic o cunoaștem cu toții.

Alături de învățătorime, în aceeaș brazdă cu ea, dar poate mai năpăstuiți decât învățătorii rurali, se sbat în lațurile sărăciei și ale mizeriei, preoții. Venitele stolare azi sunt inexistente, iar salariul dela stat a suferit curbe cu mult mai mari, ca ale învățătorilor.

Și totuș, singură tagma preoțească nu umple lumea cu vaerul ei. De ce, oare?

Preoțimea ortodoxă nu se mișcă, nu se agită. Explicația? Consiliul eparhial ortodox din primăvara acestui an a votat o moțiune, prin care exprimă mulțumirile sale cele mai fierbinți guvernului N. Iorga că a redus, în fine, salariile clerului unit la măsura dorită de clerul ortodox. Va să zică, clerul ortodox suferă în tăcere, căci are satisfacția păgână, că clerul unit suferă mai mult, întrucât salariile acestuia au fost reduse sub salariile minoritarilor iridenți, la jumătatea salariilor clerului ortodox, sub minimum de existență.

Ei bine, dar de ce nu s'a mișcat preoțimea română unită, ca un singur om, când numai ajutorul ei a fost aproape desființat prin bugetul anului în curs și de ce nu se mișcă azi, când cușitul, se pare, a ajuns la os? Să luăm bine seama: Prin aruncarea preoțimii unite în brațele mizeriei și ale desnădejdi se sapă premeditat și metodic la însaș temelia Bisericii noastre. Știm bine că un organism viu, care în primejdia pleirii nu reacționează și nu face nici măcar gestul reflex al apărării instinctive, e condamnat la moarte sigură,

căci i-s'a atrofiat instinctul conservării. Acesta să fie, oare, starea noastră actuală?

Am lăsat să ne pledeze cauza noastră „Unirea”. Și mișcați, am privit cum s'a întors pus pentru noi, cu primejduirea sănătății și vieții sale, însuș bunul nostru Arhipăstor, noi ne-am plecat capul, am suferit și ne-am plâns izolați. Ce am făcut, deci, noi preoți cari suferim mai mult, ce am făcut noi însuși pentru îndreptarea sorții noastre, noi, cari primul rând trebuia să reacționăm?

Noi, pentru noi, n'am făcut nimic!

Și de ce n'am făcut nimic?

Din multe alte motive și din bunul nostru că n'am putut. Și n'am putut căci, dintre tagmele și profesiunile existente, numai preoții uniți nu suntem organizați să ne apărăm interesele. Numai noi nu înțelegem semnele vremii...

Credem că astăzi, — când nedreptățile, înjosirea și batjocura făcută clerului unit, mai pot fi tolerate, când am ajuns să fim cotați în țara noastră românească mai rău decât niște străini, când tăcerea și bunăvoința noastră de până acum e luată drept slăbiciune care are numai darul de a încuraja toate preciziile salarizante ale unor guvernări de mai evidentă reacredință și reavoință față de noi, — credem că a sosit ceasul să ne detașăm din tradiționala noastră inerție comoditate orientală, să părăsim pasivitatea care în chip fatal ne-a adus în halul acesta și să pășim pe arenă: la luptă!

Să ne apărăm dreptul de existență! Dacă l-am pierdut, să-l recucerim! Căci dreptul se cucerește și nu se cerșește.

Nu vedem altă cale de mântuire, decât aceea a organizării clerului român unit într-o puternică asociație, care să lupte pe toate căile și cu toate mijloacele legale pentru integrarea acestui cler în drepturile avute, adică: salarizare egală cu aceea a clerului ortodox.

Să ne strângem, deci, rândurile, să ne organizăm, să fim o forță și să pășim la luptă, toți ca unul, pentru redobândirea drepturilor confiscate!

Bineînțeles că în perfectă supunere

Foiața „Unirii”

Două vrednici urmași ai Domnului

— SS. apostoli Petru și Pavel —

de Ștefan Dragu

Biserica de azi închină o singură și aceeași zi în amintirea acestor două mari apostoli și învățători ai lumii, pentru că ei au fost cei mai de seamă consolidatori ai religiei lui Hristos, ei au predicat împreună în capitala lumii, unde, și unul și altul, și-au vărsat sângele, în aceeași zi, pentru divinul Mântuitor.

Simon-Petru, originar din Vitsaida Galileii, își câștiga pâinea de toate zilele pescuind pe lacul Tiberiadei. Chemat, de Hristos Domnul, la treapta mare a apostoliei, părăsește casă, masă și se dedică cu totul cauzei sfinte a lui Hristos. Isus îl constituie de piatră fundamentală a bisericii, îl face pescar de oameni, care va întări pe frați în credință, îi va instrui, îi va governa și-i va sfinți.

Isus îl numește episcop al întregii biserici, temelie a credinței catolice, păstorul cel mare al turmei, doctorul infalibil și părintele marelui familii creștine. „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica mea și porțile iadului nu-o vor birui pe ea” (Mt. XVI. 18). Iată cuvintele solemne ale dumnezeescului Mântuitor prin cari așează și constituie pe Petru

fundamentul, depositarul doctorului infalibil și păzitorul credinței.

El trăiește prin succesorii săi, vorbește prin ei. „Petrus per Leonem locutus est” au spus Părinții conciliului din Chalcedon. Și unde e Petru acolo e biserica, unde e biserica acolo e viața de veci. „Ubi Petrus, ibi Ecclesia, ibi nulla mors sed vita aeterna” (S. Ambrosiu Ps. XL) — Petru, zice S. Ioan Crisostom, este vârhovnicul apostolilor, gura învățătorilor, stâlpul bisericii, întărirea credinței, fundamentul religiei, pescarul Universului, care a smuls neamul omenească din noianul întunerecului și al rătăcirilor pentru a-l îndrepta pe drumul mântuirii (Hom. 86 in Ioan. n. I).

Ridicat la această treaptă înaltă, Petru predică pe Isus dela Ierusalim până la Roma. El nu cunoaște osteneală, îndură persecuții și suferințe amare. Răspândește Evanghelia peste tot, organizează, întărește și cârmuiește Biserica. El deschide poarta largă a mântuirii păgânilor botezând pe centurionul Corneliu.

Întoarce, la calea cea adevărată, pe primii evrei și păgâni luând ființă plâpândul nucleu al bisericii lui Hristos, în Ierusalim. În Antiochia Siriei — unde se amintește pentru prima dată cuvântul „creștin” — Petru stă 7 ani, punând baze solide credinței sfinte. În Roma străbună — până atunci Babilonul idoliilor și al superstițiilor — așează scaunul de vârhovnic și cap văzut al Bisericii.

Prezidează și deschide primul conciliu în

Ierusalim. Ia apărarea apostolilor în fața Sinodului. Aduce lumină în chestiunea gravă a mirii păgânilor în sinul bisericii. Scrie 2 epistole asemănătoare a 2 enciclice. Intemeiază multe biserici, cercetează comunitățile creștine, rânduieste episcopi, veghind zi și noapte asupra corabiei mântuitoare, încredințată lui de Domnul Hristos.

Copleșit de greul anilor, după o viață suferințe, urcă calvarul crucii, câștigând la muncenice, în persecuțiile fiorosului împărat Nero, la anul 66 al erei creștine. Moartea fost un indiciu pur al umilinței, ce-i împingea din abundență sufletul. Moare răstignit capul în jos, nesocotindu-se vrednic să moară aceiași moarte ca și Hristos.

Paul-Saul. Originar din Tarsul Ciliciei, tribul lui Beniamin. E crescut în tabăra Farisicilor unde se distinge prin fanatismul lui exagerat.

Doctrina farisaică, sub haina ei cea pură și cea mai severă a avut-o adâncă rădăcină asupra formării lui. Nimeni n'a spus așa de mult principiile fariseilor, și n'a precizat atât de viu religia poporului ales, ca și Petru (Rom. 9, 4—16); nimeni n'a iubit atât de mult nat poporul jidovesc și n'a fost atât de mult asimilat doctrinilor și nădejdiilor acestui popor ca și el (Gal. III. 7). Și iarăși, nimeni n'a fost atât de pedant și atât de riguros în observarea legii mosaice și a intereselor ei, ca și Petru (Rom. IV. 12).

În dragostea lui pentru Talmud și tradiții

de rânduelile canonice ale bisericii și având aprobarea celor mai mari.

Premișând celea de mai sus preoțimea română unită din vicariatul Făgăraș, prin subsemnatul, dimpreună cu frații în Hristos N. Ticaciu, I. Novac și I. Oniga, din încredințarea clerului aparținând vicariatului făgărășan, invită preoții tractelor ppești din Arhidieceză ca, cu ocaziunea proximului sinod ppsc, să aleagă 3 delegați din fiecare protopopiat, în vederea unei consfătuiri colegiale a tuturor delegaților, în scopul de a discuta și a lua măsuri pentru înlăturarea nedreptății jicnitoare, ce s'a făcut clerului unit. *)

De dorit e ca acelaș lucru să-l facă și preoții celorlalte dieceze, căci numai o acțiune unitară a tuturor preoților are sorți de izbândă.

Dacă paharul suferințelor se va fi umplut de pe acum, preoțimea va acționa cu un ceas mai de vreme.

Dacă, însă, ea va persevera și pe mai departe în actuala-i pasivitate, își merită soarta și nu trebuie să se mai plângă.

Pr. I. Rinea.

Rusalii bogate în haruri. Parohia noastră *Juriul de Câmpie* (distr. Luna de Arleş) de praznicul Pogoririi sf. Spirit a avut parte de o fericire deosebită: Păr. Dr. *Nicolae Lupu*, dela Academia teologică din Blaj, a ținut acolo sfinte misiuni populare, reușite peste orice așteptare.

Au luat parte și parohiile vecine: Aruncuta, Cianul mare și Hotarul Turzii. Biserica din Juriu, dovedindu-se, de astădată, neîncăpătoare, sfintele slujbe a trebuit să se săvârșască în liber în grădina de lângă biserică. S'au cuminecat la treisute de persoane și s'au mărturisit și mai mulți, grație ajutorului dat Părintelui misionar de Frații în Hristos: Romul

*) Considerată în sine, idea ventilată în acest Apel e bună și frumoasă. Înainte de ce s'ar trece însă la faptul consfătuirii în adunare de proporțiile celei preconizate, ar trebui să fie precizată: la ce mijloace efective, pozitive și concrete, asupra cărora ar urma să se delibereze detăiat în congresul plănuț, se gândesc inițiatorii acestei mișcări? Lucrul acesta trebuie făcut înainte de toate. (C. N. R.)

devine unul din cei mai violenți prigonitori ai Creștinismului. El nu respira, zice Scriptura — decât moarte și amenințări, mergea din sinagogă în sinagogă, silind pe creștini să se lapede de numele lui Isus, făcând să sbiciuiască și închidă pe toți cari se împotriveau. (Fapte XXII, 4). Acest gând îl mână pe tânărul fanatic spre Damasc (Fapte IX, 4—8).

Evenimentul care pune stavilă atâtor porniri pasionate, care dă o nouă direcție vieții lui de până acum e conversiunea lui miraculoasă în drumul Damascului. O zguduire vie și schimbare temeinică se produce în sufletul acestui bărbat. Din persecutorul acela înfocat și dârz, din fariseul acela încarnat și fanatic, se face înflăcăratul și curagiosul apostol, de mai târziu.

A fost suficient, ca lumina dumnezească să-l învâlească în razele-i mistice și divine, pentru ca să facă din el acel neostenit și neînfricat propovăduitor al Evangheliei lui Hristos printre neamuri. Pavel înțelese că luase calea cea greșită și că trebuie să facă »mea culpa...«, pentru atâtea tulburări, amenințări și persecuții aduse lui Hristos și bisericii lui sfinte. Și o nouă viață se substituie celei vechi, și sufletul acestui mare Apostol se umple de lumină: »Iar de vitez, de acum nu mai vitez eu ci viază intru mine Hristos« (Gal. II 20). Hristos este viața lui: »Mie a trăi îmi este Christos« (Filip. I. 21) Pășește pe urmele lui Hristos, vrând să-L imite întru toate. A imita pe Hristos, pe Hristos cel răstignit: iată

Bondor, din loc, Vasile Câmpeanu din Cianul mare, Vasile Popa din Aruncuta și Axente Iepure din Hotarul Turzii, veniți, în procesiune, cu multimile credincioase, la acest mare și sfânt act.

Credincioși și misionar, — toți au rămas mângâiați și impresionati, adevărindu-se și cu acest prilej, că și în mizeria generală de azi, credința, ea singură, știe mângăia, calma, întări și ferici. De s'ar purcede pe scară cât mai întinsă ca la Juriul de Câmpie!

Herriot și ordinele călugărești.

Toată lumea a fost curioasă să știe ce poziție va ocupa acum noul premier al Franței față cu ordinele călugărești expulsate în 1905 de guvernul Combes, lăsate să revină în țară pe vremea războiului numai pentru ca să crească, pe timpul primejdiei, numărul soldaților și a surorilor de caritate, ca după încheierea războiului Herriot, ca ministru de instrucție, să propună, în Cameră, expulsarea din nou a călugărilor și călugărițelor.

Decât, precum se știe, această tentativă l-a fost fatală. Păr. jezuit, Doncoeur într'o epistolă deschisă, le-a dat guvernanților să înțeleagă că nici el, nici tovarășii săi nu sunt aplicați să părăsiască țara. Căci dacă au fost buni în vreme de războiu, trebuie să aibă drept și în vreme de pace să trăiască în Franța. Scrisoarea-manifest a păr. Doncoeur a trezit o furtună de indignare și proteste ce s'au sfârșit cu căderea și retrimiteră provocatorului în scaunul de primar al Lyonului.

Cu gândul la cele trecute vremi »Le Temps« l'a interviewat pe actualul premier francez ce plănuiește în legătură cu ordinele călugărești? Spre uimirea tuturor, Herriot, de astădată, a declarat împede și hotărît, că »admiră opera de jertfire de sine și impozantele realizări culturale ale călugărilor și călugărițelor și pe viitor îl va ajuta din toate puterile.«

Schimbarea aceasta paulină a dat loc la nesfârșite comentarii. Ori cum s'ar explica însă, — ce nu explică gazetele de partid și bisericuța politică? — un fapt e sigur: catolicismul francez impune.

marele articol din programul vieții sale spirituale. În acest scop el luptă în continuu contra lui-Insuși, chinându-și trupul și socotindu-l ca pe un sclav.

Primește cu bucurie și caută cu drag suferința și oboseala, stigmatul crucii. Pe scara perfecțiunii aspiră să urce cât mai sus, pentru a-se apropia tot mai mult de dumnezeescul Isus. Celor din Corinth le spune (I Cor. XI. 1): »Următori fiți mie, precum și eu lui Hristos«. Iar Galatenilor (Gal. II 20): »Cu Hristos împreună m'am răstignit«-

Pentru Hristos, el se face tuturor toate: »Omnibus omnia factus sum« (Cor. IX 22.) Animat de dragostea deapropelui, scrie 14 epistole pline de povește și învățături. Cătreieră o mulțime considerabilă de provincii, punând temelii mai multor biserici.

Moare moarte de martir, alături de S. Petru. Titlul lui de cetățean roman nu-i îngăduie moartea rușinoasă a crucii. De aceea el moare prin decapitare, în aceeași zi cu S. Petru.

Din acest potrivit prilej să adăncim în sufletele noastre dragostea față de Dumnezeu, călăuză acestor doi mari luceferi ai bisericii. Iar lor să le cerem, ca ei, cari au fost mai întâiu pe scaun șezători și învățători ai lumii, să se roage Stăpânului tuturor, să dăruească lumii pace și sufletelor noastre mare îndurare.

Citiți și răspândiți »UNIREA«

Mult pot puținii buni împreună. Trei zile de exerciții spirituale pentru mireni în 1892 și drept memento, o înjghebare modestă: Uniunea socială a inginerilor catolici. Au botezat-o »Albina« și era merită inginerilor dela Școala Centrală Superioară din Paris.

Atâta pentru început. Cu vremea asociația crește și se întărește. În 1904 se extinde la inginerii catolici a tuturor școlărilor franceze superioare. Actualminte U. S. I. C. numără 7300 membri activi și 700 de candidați, cari studiază încă pe la diferite școli tehnice superioare.

Asociația aceasta s'a înfipt adânc în viața creștină catolică franceză. Membrii ei sunt cele mai active și cele mai caracteristice elemente ale Acțiunii Catolice. Religia pentru dâșii nu-i simplu afișaj, ci e o realitate trăită: se cuminecă săptămânal; se deprind în rugăciuni și aduc bucuros, zilnic, jertfe de tot felul; intrucât li e cu puțință, iau parte, an de an, la exerciții spirituale. Apostolia și-o fac în strînsă legătură, dela camarad la camarad. În 1931 făceau pe cateheții de bunăvoie 79 studenți dela politehnică, 41 dela școala centrală, 35 dela alte școli superioare; 90 munciau în cadrele »Conferențelor« vincentine, iar 60 în grădinile de copil. Ca intermediari între întreprinzători și muncitori, inginerii din această asociație îndeplinesc o operă providențială, ale cărei roade se resimt pretutindenea, unde numai au acces.

Ce sfântă-i vorba sf. Pavel: Eglavia adevărată e bună spre toate celea!

S'au găsit bani pentru salarii! Mult chinuita viață de funcționari are, în sfârșit, și ea o rază de bucurie. Dumineca trecută Ministerul de finanțe a repartizat pe administrațiile financiare sumele ce trebuiesc plătite pentru restul salariilor pe Maiu și Integral pe Iunie. Pentru părțile de dincoace s'au dat pe județe sumele de mai jos:

Alba, 11.612.000; Arad, 17.742.000; Bihor, 15.568.000; Brașov, 13.201.000; Caraș, 6.132.000; Ciuc, 4.479.000; Cluj, 37.406.000; Făgăraș, 4.779.000; Hunedoara, 12.821.000; Maramureș, 5.251.000; Mureș, 11.749.000; Năsăud, 6.545.000; Odorhei, 3.912.000; Sălaj, 8.624.000; Satu-Mare, 12.678.000; Severin, 14.726.000; Sibiu, 23.362.000; Someș, 6.851.000; Târnava-Mare, 4.699.000; Târnava-Mică, 7.449.000; Timiș-Torontal, 28.070.000; Trei-Scaune, 5.562.000; Turda, 6.447.000.

Nădăjduim că îndeplinirea acestui act de dreptate, care-i totodată și o datorie a statului față de slujitorii săi, de-acî încolo va trece în obiceiurile pământului și nici o cărmuire nu-și va mai uita că obligamentele trebuiesc ținute în primul rând față cu cei mai de aproape și mai indispensabili împreună lucrători ai oricărei puteri de stat.

Știri mărunte

Personale. Marți după masă I. P. S. ALEXANDRU CISAR, arhiepiscopul Bucureștilor, s'a oprit, în cauze bisericesti, la noi. Miercuri dimineața înaltul easpe al păr. Mitropolit și-a continuat calea începută.

Politica și amvonul. În vederea alegerilor generale apropiate, ce vor avea loc în Germania la 31 Iunie c., lupta între partide e foarte inverșunată și acolo. În această măsurare de forțe nu se prea aleg mijloacele. Biserica, de sine înțeles, e chemată și ea, ba de un partid, ba de altul, să între în horă. Slujiterii altarului, ici și colo, s'a întâmplat să fie ispitiți a pleda cauza partidului chiar dela amvon. Cei de alt colorit nu s'au lăsat mai pre jos. Și-au

